

Dokonalý výlet se promění v boj o život...

THRILLER

VÝŠLAP

LUCY CLARKE

PŘELOŽILA ŠÁRKA KRÁLÍKOVÁ

Výšlap

THE HIKE

Copyright © Lucy Clarke 2023

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2025

Cover © Claire Ward/HarperCollinsPublishersLtd 2023

Cover images © Ebru Sidar/Arcangel Images (mountain in cloud) and © Mehul
Patel/Arcangel Images (forest)

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6542-3 (pdf)

VÝŠLAP

LUCY CLARKE

přeložila Šárka Králíková

VENETA

Pro Matta Clarka

Na svahu hory leží bezvládné ženské tělo. Odpočívá na lůžku z černé skály, pod prasklou lebkou tenký polštář šedivého lišejníku.

V očích se jí odráží obloha, mraky putují po nevidomých zorníčkách. Obličej má až znepokojivě nepoškozený, pleť bledou a čistou. Vánek nese vůni zeminy, soli a krve. Pohrává si s pramínkem vlasů na jejím spánku, poté jí nadzvedne límec trička. Jinak je nehybná.

Hora Blåfjell se nad ní tyčí jako netečný, bezcitný svědek. Viděla všechno, ale nepoví nic.

O pár hodin později na místo dorazí první člověk a zkontroluje jí tep. Zavolá o pomoc.

Budou spekulovat o tom, co se mohlo stát. Budou se ptát, proč se ztratil její batoh. Proč má za nehty pŕlměsíčky zaschlé krve. Proč jí na horní části levé paže vykvetly čtyři srdcovité modřiny.

Policie si bude chtít promluvit s člověkem, který jako poslední viděl tu mladou ženu živou.

Místní se budou ptát, co ta turistka dělala na hoře sama.
Její blízcí sem budou chodit, bloumat místními stezkami
a pátrat po odpovědích.

Nyní tam její tělo leží osamělé, neobjevené.

Hory nevydávají žádná svá tajemství. A přesto se mezi
jejich žulovými záhyby nachází někdo, kdo přesně ví, jak ta
žena zemřela.

A proč.

Příjezd

1

LIZ

Liz si zavázala tkaničky trekových bot a pak se na sebe podívala do zrcadla v chodbě. Kamarádky si ji budou dobírat za to, že v nich jede už na letiště, ale v batohu jí nezbylo žádné volné místo. Zabalila si velice puntičkářsky. Bavilo ji vybírat vybavení tak, aby bylo co nejfunkčnější a nejlehčí, nic nesmělo být navíc, každý gram se počítal. Bylo příjemné vydat se na cestu s vědomím, že má všechno potřebné na zádech. Ta soběstačnost se jí líbila – možná až příliš.

Zkontrolovala si čas. Pokud vyrazí hned, přijede k Heleně s patnácti minutami k dobru. Její krosna už čekala v autě. Nádrž měla plnou. Všechny položky v seznamu odškrtnuté. Už jí nezbývalo nic víc než se rozloučit.

Bylo těžké uvěřit, že ještě ten večer se s Helenou a Maggie ocitnou v Norsku. Přišla na řadu s výběrem dovolené. V předchozích letech zvolila Korfu, Madeiru a jih Francie. Milovala dovolené na pláži – polibky slunce, zábavu s kamarádkami a lenivé dny u bazénu –, ale poslední dobou prahla po něčem jiném. Oslavila třiatřicet, byla manželkou,

matkou a praktickou lékařkou. Její všední život byl velice organizovaný, spořádaný a plánovaný. Teď ale nastal čas na dobrodružství.

„To myslíš vážně?“ polekala se Helena, když Liz nadhodila možnost čtyřdenní výpravy a táboření v norské divočině.

Liz to skutečně vážně myslela. „Vždycky jsem chtěla vidět fjordy a hory.“

„Tak si zarezervuj okružní plavbu.“

Před pár měsíci musela Liz kvůli rozbitému klínovému řemenu, jehož oprava trvala celou věčnost, chodit do ordinace pěšky. Z chůze z nutnosti se ale stalo něco takřka kouzelného. S každým krokem ze sebe setřásala chaos ztracených domácích úkolů, svačin do školy a chybějících částí školních uniforem. Začala si všímat ptačího zpěvu, naučila se názvy stromů, které mījela, mávala na pozdrav svým sousedům. Než došla do práce, utřídila si myšlenky a její tělo bylo za ten pohyb vděčné. Šla ven za každého počasí a okusila každý den. Díky tomu, že musela klást jednu nohu před druhou, se cítila svěží a plná energie.

Liz chtěla vždy všechno pochopit a toužila porozumět i fyziologickým přínosům chůze, proto se ponořila do bádání. Zjistila, že pravidelná chůze zlepšuje imunitní systém, snižuje cholesterol a zvyšuje duševní pohodu. O tyto poznatky se podělila se svými pacienty. „Předepisuju vám denní chůzi.“ Bylo to prosté, zadarmo a zvládla to většina lidí. Některým to dokonce změnilo život.

A Liz právě teď potřebovala něco, co *změní život i jí*.

Ohlédla se ke kuchyni. Slyšela ranní symfonii snídaně: cinkání misek na stole, vodu tekoucí z kohoutku, vrznutí židle, Eviein pištivý hlásek přehlušující ten Danielův a konejšivý tón Patricka, který je oba usměrňoval.

Vydala se za tím hlukem, vstříc vřelému rodinného krbu. V obuvi s vysokými podrážkami jí ten pohyb přišel nezvyklý.

Zastavila se v zákrytu dveří do kuchyně a na pár znepokojivých okamžiků si připadala, jako by pozorovala život někomu jiného. Jak moc se jim po ní asi bude stýskat? Patrik znal rutinu jejich rodinného života výborně: byl to on, kdo dětem chystal svačiny, kdo je vozil do školy a pomáhal jim s úkoly.

Evie, s vlasy rozčuchanými ze spánku, si jí všimla jako první. „Mami! Ty už jedeš?“

„Ano,“ řekla a cítila, jak se jí do očí derou slzy. Nikdy neměla ráda dlouhé loučení. Nejlepší pro ni bylo prostě vyjít ze dveří a hotovo.

Patrick se otočil, zadíval se jí do obličeje, ale do očí jí nepohlédl. „Takže nejdřív vyzvedneš Helenu? A potom Maggie?“

„A pak hurá do Norska.“ Snažila se znít vesele, ale její tón byl bezvýrazný.

„Prosím, vyfoť nám Helenu oblečenou do přírody!“ Zazubil se.

Liz přešla ke svému synkovi, který seděl u stolu a ládoval se kukuřičnými lupínky. Dala mu pusku na tvář a při tom cítila, jak žvýká.

Evie odložila lžičku a zakývala si předním zubem. Pak se zeptala: „Vypadne mi dřív, než se vrátíš?“

Liz přikývla. Až se vrátí, její dcera už nejspíš bude mít v dokonalé řadě dětských zoubků mezírku. Přijde o tu sladkou chvíli, kdy by se mohla proplížit do ztemnělého pokoje, aby zoubek v kapesníku vyměnila za lesklou librovou minci.

Byla zvyklá na to, že často o něco přichází: Evieino první slovo (Dan-dan). Danielovy první krůčky přes obývací pokoj – přímo do Patrickovy náruče. První plaveckou lekci jejich dvojčat. U spousty jiných příležitostí ovšem byla a věděla, že kdyby počítala, kolik událostí viděla na vlastní oči a kolik z nich propásla, vedlo by to jen ke zbytečným výčtům.

„Dávejte na sebe pozor, než se vrátím,“ řekla a prohlédla si je. Každému dala pusku a všem řekla, že je má ráda.

Pak následovala Patrickka k hlavním dveřím. Otevřel je do prosluněného zářiového rána. To gesto na ni zapůsobilo, jako by tam byla jen na návštěvě.

„Těšíš se?“ zeptal se.

Přinutila se k úsměvu a přikývla. „Uvidíme se, až...“ zaváhala. Až se vrátí, vůbec ho neuvidí. Domluvili se, že si dají měsíc pauzu. Na zkoušku. Budou domov opouštět střídavě, aby to nemělo dopad na děti: týden v Norsku pro ni, týden pro něj na návštěvě u bratra. A pak další výměny a organizování. Celý měsíc o samotě, aby se mohli rozhodnout, co vlastně chtějí.

Co chceš? přemýšlela, když se krátce podívala na Patrickka.

„Ahoj, Liz,“ řekl, sklonil se a dal jí pusku na tvář. Voněl toailem a kávou a jejich společným domovem.

Měla zvláštní pocit připomínající závrať – jako by se potřebovala natáhnout a chytit se jeho pevného těla, než zbytek světa odletí pryč.

Honem zamrkala a sklonila pohled ke svým úhledně zavázaným botám. Pak se zhluboka nadechla, otočila se a vykročila ze svého života.

2

HELENA

Helena pokukovala po svém batohu. S bezstarostnou arogancí se opíral o její hlavní dveře a blokoval jí cestu. Přezky a popruhy se napínaly přes jeho obsah. Cenovku z něj odstříhla teprve ráno a píchla se při tom nůžkami na nehty do palce. Z ranky vytekla kapka krve a dopadla na přední stranu batohu, kde po ní zůstala maličká tmavá skvrna. Kdyby si jí všimla Maggie, prohlásila by, že je to špatné znamení. Helena ale na znamení nevěřila. Věřila, že potřebuje být opatrnější s nůžkami.

Usrkávala kávu a vychutnávala si její hlubokou, sametovou chuť, protože věděla, že to na nějakou dobu bude její poslední kafe z aeropressu. V kapse krosny měla zabalené čtyři sáčky instantní kávy – jeden na každé ráno túry. Vygooglila si cestovní kávovary a představovala si, jak romantické by bylo sedět u syčícího vaříče v krásné norské krajině. Líbilo se jí to tak moc, že stiskla tlačítko *Koupit*, ale když kávovar dorazil a ona ho položila na postel pro hosty spolu s ostatními balíky, které přicházely skoro každý den – voděodolné

vaky, nepromokavé kalhoty, merino ponožky, stan pro dva, péřový spací pytel, lehká rolovací karimatka, plynový vaříč, plynové bomby –, věděla, že si tu váhu navíc nemůže dovolit.

Obezřetně ke krosně přistoupila, jako by kráčela k plachému koni, a pomalu na ni položila dlaň. Opravdu se chystá s tímhle na zádech čtyři dny plahočit divočinou?

Zasmála se tomu, jak je to absurdní. Ona, Helena Hallová, vyráží na trek do Norska!

Zatracená Liz. Letos byla na řadě s výběrem dovolené. Když před třemi lety vybírala Helena, zvolila Ibiza. Ukázala se tam dokonce i Joni, přiletěla na dvě noci uprostřed svého turné a zajistila jim VIP vstupy do klubů. Ve čtyřech se celý týden povalovaly na sluníčku, plavaly v zátokách mezi útesy a tančily až do soumraku. To byla pořádná dovolená!

Výprava do Norska? *Bude to dobrodružství*, ujišťovala je Liz a až příliš nuceně se usmála. Ale ať je to, jak chce. Přece nebude sedět sama ve svém bytě, zatímco ostatní holky někam vyrazí. Když je ženě přes třicet a pořád je svobodná, skočí po každé příležitosti, aby mohla jet někam s kamarádkami.

Pár dní nazpět napsala Liz uprostřed noci zprávu: *Záchoď! Kam sakra budu chodit na velkou?* Liz jí poslala smajlíky hovínka a lesa spolu s odkazem na lopatku.

Fajn. Bude to naprosto v pohodě.

Dopila kávu, opláchla a usušila hrnek a poté ho vrátila do skříně tak, aby jeho ouško směřovalo ven. Ruce si utřela o stehna. Rozhlédla se. Žulová linka byla prázdná. Podhledová svítidla zhasnutá.

Zkontrolovala si čas. Liz tu bude za patnáct minut.

Přešla do ložnice a toužebně se zahleděla z okna na město. Světlo časného zářijového dne mělo zlatavý nádech – poslední záchvěv léta. Její město – Bristol – páchlo naftou, betonem a rozpálenými popelníci. Naplnila si tím oděrem plíce. Ach, ta krása chodníků, budov, dopravy a klapajících

podpatků. Nikde ani stopy po trekových botách nebo flísu. Neochotně okno zavřela.

Koutkem oka postřehla krabičku v sáčku odloženou na toaletním stolku. Chvilku po ní pokukovala, rty tiskla k sobě a s rozbušeným srdcem přemýšlela. Pak ji popadla, sáček roztrhla a zírala na těhotenský test.

Pohltila ji horká vlna obav. Nechtěla si ten test dělat. Nechtěla se na něj ani *podívat*. Jenže to bylo nezbytné. Pak už na celou věc bude moct zapomenout a užít si tu výpravu. Byla by to dobrá historka do letadla. Liz a Maggie by si ji mohly dobírat pro její bezstarostný a svobodomyslný životní styl.

Otevřela krabičku a prohlédla si instrukce, aniž by vstřebala jediné slovo. Věděla, jak to funguje. Načurat na proužek. Tři minuty čekat a potit se strachy.

Odněla ho do koupelny a našťvalo ji, když si uvědomila, že se jí třesou ruce.

Potřebuju vůbec na malou? přemýšlela, ale stáhla si kalhotky a dřepala si nad toaletu.

Těhotenský test si podržela mezi nohama. Zavřela oči. Snažila se uvolnit.

Sotva s tou procedurou začala, bytem se rozlehl bzučák zvonku. „Ježíši!“ vykřikla a vyskočila na nohy.

Honem si navlékla kalhotky a cestou do chodby si zapínela kalhoty.

„To jsem já!“ zavolala zvesela přes interkom Liz. „Jsem venku.“

Samozřejmě že Liz dorazila brzy.

„Už jsi připravená?“ zanotovala.

Helena pohlédla na nepoužitý těhotenský test, byla trochu našťvaná, že Liz přijela dřív – ale taky cítila úlevu, jako by se vyhnula kulce.

Naklonila se k interkomu. „Připravená.“

3

MAGGIE

Maggie si prohlížela svou dceru, dívala se, jak maličkou pěští svírá voskovku a soustředěním vystrkuje jazyk koutkem úst.

Venku zaskřípal štěrk pod pneumatikami. Phoebe se na ni zadívala širokýma a kulatýma očima. Na jejím jinak hladkém čele se objevila vráska. „Táta?“

Maggie si dala záležet, aby zněla vřele a vesele. „Ano.“ Podívala se na hodiny v kuchyni: má hodinu zpoždění. *Kretén.*

„Já tam nechci jet.“

„Já vím,“ řekla Maggie a otevřela náruč teplé tíže Phoebe bina těla. Přitiskla obličej k dceřinu krku a vdechla sladkou vůni její kůže.

Phoebe u Aidana ještě nikdy nenocovala. Maggie to odkládala, argumentovala potřebou kojení a později společným spaním, ale nyní už byly Phoebe tři roky a Aidan trval na tom, že ji konečně chce mít u sebe na několik dní. Věděla, že to je spravedlivé. Opravdu. Chtěla také, aby s ním Phoebe měla dobrý vztah, a přesto jí to odloučení přinášelo krutou, fyzickou bolest. Instinktivně potřebovala cítit, jak se k ní dcera

tulí, potřebovala každou noc přes její bavlněné pyžamo vnímat tlukot jejího srdce.

Právě proto přišel výlet do Norska ve správnou chvíli. Maggie by doma bez Phoebe nevydržela. Každý kout jejich pronajatého domku byl plný připomínek na tu malou holčičku. Dveře pokryté pokroucenými obrázky. Borovicový stůl, kde si odpoledne dávaly mléko a sušenky. Obrovský sedací vak, na němž se večer uvelebily ke čtení. Okenní parapet, kam umístily řeřichu zasazenou v maličkých květináčích vyrobených z novin.

Slyšela hlasité kvílení brzd, jak auto zastavilo přímo před domem. Motor utichl. Dveře se otevřely a zavřely. Kroky na štěrk.

Maggie si nasadila úsměv, zatímco nesla Phoebe ke dveřím, a při tom poznamenala: „Určitě si ten týden užiješ.“

Zazvonil zvonek.

Maggie vzala za kliku a sebrala odvalu.

„Teta Helena!“ rozzářila se Phoebe a vykroutila se Maggie z náruče.

Helena stála na prahu v tříčtvrtečních černých kalhotách, červenou rtěnkou na rtech a uhlazeným tmavým mikádem. Přikrčila se a roztáhla paže, aby zachytila Phoebe, která se k ní řítila.

„Mysleli jsme si, že jsi táta!“ vykřikla Phoebe.

„To snad ne. Já vypadám mnohem líp než táta.“

Za ní se vynořila Liz celá v turistickém oblečení a pevně Maggie objala.

Helena vzhlédla a nakrčila obočí. „Ještě tu není?“

Má zpoždění, naznačila Maggie ústy.

Helena protočila panenky.

„Bojím se,“ řekla Phoebe a ještě víc se přitiskla k Heleně. Prsty natáhla ke zlaté podkově na jemném řetízku, který jí visel kolem krku. „Ty jsi poník?“

„Dneska ne, protože poníci neprojdou přes letištní bezpečnostní kontrolu. Ale občas ano.“

Phoebe vážně přikývla.

„A teď mi pověz, čeho se bojíš?“

Phoebe ukázala na zářivě fialový kufřík a složenou přikrývku, které čekaly na chodbě. Na vršku seděl plyšový gepard. „Pojedu k tátovi. Možná se budu chtít vrátit domů.“

Maggie se sevřelo srdce. Měla co dělat, aby se k Phoebe nenatáhla a neřekla jí: *Nemusíš jezdit. Zůstaneme tady! Máma nikam nepojede!*

„Aha,“ řekla Helena a napodobila Phoebin vážný výraz. „Ano, taky ten pocit občas mám. Vlastně,“ ztišila hlas, „mám ho zrovna teď.“

„Opravdicky?“

„Ano, opravdicky. Víš, Liz mě nutí jet do Norska a tábořit v horách. Něco takového jsem ještě nikdy nedělala a trochu se bojím, že možná budu chtít jet domů.“

Phoebe naklonila hlavu a změřila si Liz.

„Já ji vlastně *nenutím* nikam...“ bránila se Liz.

Phoebe nevypadala přesvědčeně. Po chvíli přešla ke svému kufru, sebrala z něj plyšového geparda a podala ho Heleně. „Můžeš si půjčit Leopolda.“

Maggie si skousla spodní ret. Leopold byl Phoebinou oblíbenou hračkou. Spala s ním v náručí, chloupky na krku už měl z její lásky celé vypelichané.

„Ach, zlatíčko,“ řekla Helena, „jsi strašlivě laskavá. Ale Leopold třeba taky bude nervózní, až bude na novém místě, takže by ses o něj měla postarat, ano?“

Všechny se otočily a otevřenými dveřmi uviděly Aidanovo červené sportovní auto, které pomaloučku projíždělo úzkou cestou. Ten lak. Hrozně nerad by si ho poškrábal.

Zaparkoval vedle Lizina forda a vypnul motor. O chvíli později vystoupil a rozevřel náruč. „Phoebe!“

Phoebe se přitiskla k matčiným nohám a malíčkými prsty sevřela sukni jejích šatů v citronovém odstínu.

„Ahoj, Aidane,“ řekla Maggie a usilovně se snažila usmát. „Maggie.“ Přikývl. „Liz. Heleno.“

Helena ho pozorovala s opovržením, jaké si schovávala jen pro něj. Mělo to co do činění s napětím v jejích čelistech a nepatrně pozvednuté bradě. Vypadala, jako by se na něj dívala svrchu. A v Aidanově případě to byla pravda.

Prohlédl si Maggiinu terasu. Tušila, že nepřehlédne oprýskanou barvu na zdech a zarostlý květinový záhon, který neměla příležitost vyplít. Už však neviděl, kolik zábavy si s Phoebe užily, když spolu ty kytky sázely nebo když na jaře zastrkávaly semínka do tajných postýlek v zemi. Jak si potom namočily ruce do umyvadla s teplou vodou a s půlměsíčky špíny za nehty propichovaly mýdlové bubliny. Tam, kde Maggie viděla radost, Aidan vždy viděl jen nepořádek.

„Jsi připravená, holka?“ zeptal se, přistoupil blíž a rozcuchal dceři vlasy. „V autě pro tebe něco mám!“

Už teď začíná s tou předstíranou láskou, pomyslela si Maggie.

„Tak se pojd' nalodit,“ řekla Maggie odvázně a dceru zvedla. Donesla ji k autu, pevně ji k sobě přivinula a snažila se jí předat co nejvíc lásky.

Usadila ji, připoutala a pověděla jí: „Mám tě hrozně moc ráda, miláčku. Budeš mi chybět. Postarej se o Leopolda, ano?“

Phoebe přikývla a pak zašeptala: „Postarej se o tetu Helenu. Bojí se hor.“

„Postarám,“ řekla Maggie s úsměvem. Pak jí dala jednu, druhou a třetí pusu, ale nakonec se přinutila ustoupit. Zaboouchla dveře a ústy jí naznačila: „Mám tě ráda.“ „Maggie bude lézt po horách?“ poznamenal mezitím Aidan k jejím kamarádkám.

Helena s úsměvem odpověděla: „Dva roky byla vdaná za tebe, takže lezení po horách pro ni bude jako procházka růžovým sadem.“

Maggie mu chtěla říct tisíc věcí: *Jestli se Phoebe v noci probudí, zpívej jí Twinkle Twinkle Little Star. Když sní příliš mnoho cukru, bývá unavená. Ne že ji posadíš před televizi, až se budeš nudit. Nepij v její přítomnosti alkohol.* Nakonec mu ale řekla jen: „Prosím, dávej na ni pozor.“

Phoebe se dívala z okénka, v očích se jí leskly slzy a pevně objímala Leopolda.

Ne, tohle nedokáže. Nemůže ji nechat jít. Ale když vykročila, aby se pro ni vrátila, ucítila, jak ji Helena chytila za ruku.

Liz ji vzala za tu druhou, takže ji kamarádky držely z obou stran.

Aidan nastartoval. Phoebe přitiskla dlaň k okénku, jako by se snažila dostat ven.

„Taneček,“ řekla Helena a vykopla levou nohu jako tanečnice. „Uděláme ten taneček.“

Maggie se stáhlo hrdlo. Z hrudi se jí vydral vzlyk.

„No tak, zatanči. Okamžitě, Maggie. Do toho!“

Byl to tanec z muzikálu, na který se dívaly jedno odpoledne loňskou zimu. Phoebe připadalo k popukání, když její mamka s Helenou napodobovaly ty kroky, vyhazovaly nohy do výšky jako při kankánu a mávaly rukama.

Helena vykopla druhou nohu a Liz se k ní připojila. „No tak!“

Maggie se přinutila vykopnout pravou nohu a pak levou, chytila rytmus s kamarádkami a vánek jí zvedal šaty.

Helena zamávala rukama a zahlaholila: „To je ono! Tančujeme! Jsme v pohybu! Máváme!“

Phoebe se usmála, odlepila ruce od skla a taky jim zamávala.

Tančily za pomalu odjíždějícím autem, dokud se jim úplně neztratilo z očí a Phoebe nebyla pryč.

„Už je to dobré, Mags,“ řekla Helena, „už můžeš přestat tancovat.“

Maggie cítila, jak se svou vahou sesouvá na kamarádky, které ji pevně chytily.

„Tohle je ta nejtěžší část – odcházení. A teď už to máš za sebou.“ Liz ji pevně objala a dodala: „A teď se můžeš těšit na to, jak se vrátíš domů, jo?“

Maggie cestou na letiště seděla na zadním sedadle. Plakat přestala už asi před třiceti kilometry, ale pořád jí ještě tepalo ve spáncích.

V kapse sedadla před sebou našla flekatou a ohmatanou knížku z jejich školních let. Na obálce bylo bublinkovým písmem vyvedené slovo N-O-R-S-K-O v červené a bílé barvě norské vlajky. Pod nápisem se nacházela jména Liz a Joni.

„Váš úkol ze zeměpisu!“ řekla Maggie a rozložila si ho na klín. „Ty jsi ho našla!“

„Byl na půdě,“ vysvětlila Liz.

Pod titulkem se nacházela fotka ženy stojící na skále, která se vypínala z hory se strmými svahy. Ruce natahovala k jasné obloze. Na západě se rozprostíralo arkticky modré moře a pod ním se krajinou zvlněných kopců a údolí vinula stříbřitá řeka.

„Takže tohle je ta hora, na kterou polezeme?“ zeptala se Maggie.

Liz přikývla. „To je ona. Blåfjell.“

Maggie si pamatovala, že Liz a Joni v pubertě uzavřely na zeměpise dohodu, že jednoho dne spolu na tohle místo odcestují. Tenkrát byl únor. Obloha byla neúprosně šedá. Žily ve světě školního zvonění, zvlhlých svačin a mokrého betonu. Hory představovaly úplně jiný svět, který toužily

prozkoumat. Viděla, jak se přes školní lavici chytily za malíčky, aby ten slib zpečetily.

„Joni se pořád neozvala?“ zeptala se Maggie.

„Ne,“ odpověděla Liz.

Maggie ve zpětném zrcátku postřehla Helenino pozvednuté obočí. Joni s nimi na dovolenou nejela už druhý rok. A už několik týdnů se neozvala ani ve skupinovém chatu.

„Je na turné,“ hájila ji věrně Liz, ale Maggie věděla, že musí být zklamaná. Joni byla vždy dobrá parťačka. Byla ochotná jít do všeho. S radostí by se táhla s batohem a smála by se, kdyby musela jít na velkou do křoví. S ní bylo všechno lepší a zábavnější.

„Pošleme jí fotku,“ navrhla Maggie a předala telefon dopředu Heleně.

Helena se naklonila tak, aby do záběru dostala všechny jejich obličeje. Liz krátce zvedla ruku z volantu, aby zasalutovala. Helena přehnaně našpulila červené rty. Maggie ukázala věčko na znamení míru. Cvakla spoušť.

Maggie si vzala mobil zpět a snímek si prohlédla. *Ještě máš čas*, napsala a stiskla tlačítko *Odeslat*.

4

JONI

Joni byla až na černá tanga úplně nahá. Klopýtala přes hotelové apartmá a hledala svou koženou bundu. Minula zrcadlový stolek pokrytý prázdnými láhvemi od šampaňského, skleničkami ušpiněnými od rtěnky a zbytky kokainu. Dívka, kterou nikdy dřív neviděla, se rozvalovala na lehátku s falešnými řasami nalepenými na tváři.

Za otevřenými dveřmi ložnice slyšela Kaiovo chrápání a také hukot dopravní špičky smíšený s pulzující hudbou, jež vyhrávala z nějakého reproduktoru.

Přimhouřila oči. *Co je tohle za město? V jaké to jsem zemi?*

Ve spáncích jí ostře pulzovala bolest. Hrdlo měla vyschlé a drsné jako kůru. Včera večer se nerozezpívala. Měla zpoždění, protože –

Berlín! vzpomněla si úlevně. To je ono! Hráli v Huxley's. Nadšený dav, dívka v tričku nasáklém potem, která během poslední písničky vtrhla na jeviště...

Myšlenky se jí rozběhly do všech stran, když zahlédla svoji bundu pohozenou na podlaze. Klekla si k ní, kolena zabořila

do tlustého koberce a prohmatala kapsy. Krátké nehty měla nalakované na černo a na levém palci měla namalovaný blesk. Ten blesk tam mít nechtěla – její maskérka Rhianne ale nemohla vědět, že Joni má hrůzu z bouřek. Když honem ucukla, Rhianne zaprotestovala: „Udělala jsem ti tam jenom jeden!“

Joni se podívala na svůj ještě schnoucí lak a pokrčila rameny. „Blesk nikdy neudeří dvakrát.“

Chtěla ho odstranit. Chtěla si vymýt lak z vlnitých tmavých vlasů. Chtěla se zbavit pachu včerejšího potu a sexu. Chtěla se postavit pod kouřící sprchu a vydrbat každíčkou stopu sebe samé.

Tady! Z náprsní kapsy vytáhla balíček kokainu a spolu s ním vypadl i telefon. Zbylo jí jen pár dávek. Vždycky tvrdila, že bere drogy pouze rekreačně. Šňupnutí kokainu a pár panáků před vystoupením, aby byla nabuzená. Pak šampaňské a další kokain, aby jí vydržela dobrá nálada. A nakonec trocha trávy a pár prášků, aby mohla zvolnit a usnout. Takže co bylo tohle? Jedna dávka po ránu, aby se probudila? Viděla, jak dopadli jiní, kteří se vydali touhle cestou. Nechtěla je následovat.

Přestávám to mít pod kontrolou.

Otevřeným oknem k ní dolehl dětský smích a ona tím směrem pohlédla. Mhouřila oči do ostrého světla. Chtěla to dítě zahlédnout spolu s rodiči, se kterými šlo. Drží se za ruce? Jdou si pro snídani? Nebo na nákupy? Chtěla to vědět, dívat se. Nevěděla proč. Možná se prostě jen potřebovala ujistit, že pořád ještě existují dobré věci.

V mobilu jí cinklo upozornění. Pohlédla na obrazovku a srdce se jí sevřelo: fotka Liz, Heleny a Maggie, které se mačkaly v Lizině autě. Všechny se usmívaly s rozzářenými obličejí a jasnými pohledy. Byly tak zatraceně krásné! Liz jednou rukou držela volant, druhou salutovala. Helena s lesklým černým mikádem, střiženým přesně po linii brady,

a našpulenými rty. Maggie se předkláněla dopředu, tváře měla poseté pihami a světle hnědé oči jí jiskřily vřelostí, zatímco ukazovala věčko. Byly tam, právě teď. Společně vyrazily vstříc dobrodružství.

Joni zaplavil zvláštní, nepříjemný pocit, jako by se na ně dívala z dálky, jako by sledovala něco, co už se odehrálo, jako by to bylo navždy mimo její dosah.

Ve zprávě stálo: *Ještě máš čas.*

Joni zavrtěla hlavou a zařala zuby. *Mýlíš se.* Cítila svůj zapáchající dech i mastné vrstvy včerejšího make-upu. Byla plná odporu, studu a kypící sebenenávisti tak prudké, až měla pocit, jako by ji mohla roztrhnout vejpůl. Jenže uvnitř nebylo nic, co by mohlo vytrysknout ven, jen děsivá prázdnota.

Pustila telefon a klopýtala k nízkému stolku. Odsunula láhve i skleničky. Vyklepla na zrcadlo trochu kokainu. Vrcholky zasněžených hor čekaly, aby ji mohly odnést daleko od ní samotné, nakrátko zaplnit tu propast zlatým světlem.

Když se sklonila s prstem přitisknutým k nosu, zachytila svůj vlastní odraz. Vypadala hrozně, vůbec se nepoznávala. Vysypala všechn zbývající kokain přes svůj odraz. Potřebovala se zničit. Chtěla zemřít.

Zemřít.

Z toho pomyšlení šokovaně ucukla vzad.

Přitiskla si ruce k ústům, jako by se bála, že by ta slova mohla vyřknout nahlas, takže by pak něco znamenala.

Roztrásla se.

Honem přeběhla přes apartmá do hlavní ložnice, nohou vrazila do prázdné láhve, až se roztočila na podlaze a s cinknutím se zastavila o nohu postele. Slyšela, jak se Kai pohnul a zabručel, viděla jeho potetované lýtko, které mu vyčnívalo z postele.

Natáhla si na sebe přehnaně velký svetr a denimové šortky, sebrala koženou bundu a kabelu.

Boty! Kde mám boty?

Rozhlédla se po ložnici. Potom po hlavním pokoji. Její pohled spočinul na lajně kokainu připravené na stolku. Ucítla, jak ji to táhne blíž, jako odliv, který ji láká na moře.

Odejdi. Odejdi hned teď. Ten hlas se ozýval hluboko v jejím nitru.

Vyšla bosa z hotelového pokoje, sjela výtahem a honem přeběhla přes recepci do berlínského rána.

Zvedla ruku, aby si přivolala taxík. Tu druhou si nechala v kapse, konečky prstů se dotýkala hladké obrazovky mobilu: *Ještě máš čas.*

5

LIZ

Liz se dívala z okénka letadla. Krajina se leskla řekami, jezery a fjordy. Hory se vypínaly k obloze a ty nejvyšší korunoval bílý sníh. V dohledu bylo velice málo měst, budov nebo silnic, jen holá zem, voda a obloha.

V hrudi se jí krátce zamihotal strach: chystají se tam samy vydat na túru.

„Ještě jednu?“ zeptala se Helena z místa v uličce a nabízela jí miniaturní lahvičku vína.

Liz zavrtěla hlavou. „Za chvíli budu muset řídit.“ Po přistání v Bergenu je čeká dlouhá jízda na sever. Zarezervovala jim pokoj v chatě na úpatí pohoří Svelle, kde stráví svou první noc, než následující ráno vyrazí.

Maggie byla vklíněná mezi nimi a na stolku měla hřbetem vzhůru odloženou knihu. „Kolik hodin denně asi strávíme chůzí?“ zeptala se.

„Sedm, možná osm,“ odpověděla Liz. Když si všimla jejího výrazu, dodala: „Zvládneš to. Všechn ten trénink se vyplatí.“

Maggie zvedla plastový kelímek s vínem a napila se.

„Jaké to je být mimo kancelář?“ zeptala se Liz Heleny.

Helena obrátila telefon a podívala se na obrazovku. „Mám pocit, že já a můj mobil si potřebujeme dát chvilku pauzu.“

Helena vlastnila společnost, která se zabývala pořádáním různých akcí pro velké klienty, jako jsou BMW a Hilton. Byla velice schopná organizátorka a geniální vyjednávačka. Účtovala si majlant, ale to znamenalo, že její klienti očekávali, že bude nepřetržitě k dispozici.

„Poslední dobou jsi pracovala hodně tvrdě,“ řekla Liz. „Zasloužíš si dovolenou.“

„Když už jsme v letadle,“ řekla Helena, „mohly bychom snad přestat předstírat, že to je dovolená.“

„Souhlasila jsi s tím!“ zazubila se Liz.

„Je to naše každoroční tradice. Jela bych, i kdybys navrhla potápění se žraloky v Jižní Africe. Vždycky se zúčastním.“

Liz k Heleně pocítila příval lásky.

Helena si do kelímku nalila zbytek vína a prohlásila: „Bylo fajn pokecat si minulý měsíc s Patrickem.“

„O tom steakhousu mluvil celé dny.“

„Je to můj oblíbený vegetarián,“ řekla Helena s úsměvem. „Připadal mi v pohodě. Je skvělé, že dostává zakázky z Cliftonova obchodu.“

„To je.“ Patrick dělal údržbu a opravy stojacích hodin, a když zrovna nějaké doručoval do Bristolu, občas se s Helenou sešel na večeri a skleničku.

„Jste vy dva v pohodě?“

V hlavě se jí okamžitě rozezněly poplašné zvony. Řekl jí Patrick něco? Byla si jistá, že tohle by neudělal.

Připadalo jí, že stěžovat si na jejich manželství by bylo neloajlní. Patrick byl i Helenin, Maggiin a Jonin kamarád. Ve škole chodil o dva ročníky výš a byl to nejlepší kamarád Lizina staršího bratra. Takže ho znaly jako pubertáka, který jezdil do školy na skateboardu, kouřil v lesích a dva roky

v kuse nosil to samé tričko Nirvany *Unplugged*. Liz do něj byla zabouchnutá už od třinácti a nakonec ho políbila na jejich absolventském plese, zatímco Helena, Maggie a Joni ji povzbuzovali z okraje parketu.

Liz od té doby nikoho jiného nepolíbila. Dříve na to bývala hrdá, ale poslední dobou ji to začínalo trápit. Ani se nikdy neodstěhovala z rodného města. Nikdy nepracovala jinde než v medicíně. Nikdy nechodila s nikým jiným než s Patrickem. Všechny ostatní toho prožily tolik. Maggie byla číšnice, aranžérka květin, reflexoložka a momentálně vyráběla na zakázku tisky z vylišaných květin. Helena se odstěhovala z městského bytu, v němž vyrůstala, a vybudovala si zářnou kariéru. Nyní vedla svůj vlastní podnik a vlastnila tři nemovitosti. Joni hudba zavedla do všech koutů světa, objížděla velkoměsta a nahrávala alba v těch nejslavnějších studiích.

A co dělala Liz? Bydlela dvě ulice od domu, v němž vyrostla. Provдалa se za svou první lásku. Pracovala v ordinaci, v níž bývala pacientkou.

„Jsi v pohodě?“ zeptala se Helena.

Liz zamrkala. Uvědomila si, že si napjatě mne ruce. Uvolnila dlaně a přitiskla si je ke stehnům.

Maggie a Helena ji zmateně pozorovaly.

„Jsem v pohodě,“ řekla. „*Jsem* v pohodě. Patrick je skvělý.“

Třeba prožívá krizi středního věku. To by mohlo být ono. Někteří lidé si najdou milenku nebo si koupí sportovní auto, zatímco jiní donutí své kamarády vyrazit na náročnou túru do divočiny.

Vyhlédla z okénka. Bože, jak nenávidí létání! Příliš mnoho strnulého sezení. Až vyrazí na cestu, bude v pohodě. Přesně tohle potřebovala. Někam vypadnout. *Chodit*.

6

MAGGIE

„Už tam budeme,“ oznámila Liz, zařadila nižší rychlost a kordcala se vypůjčeným autem po úzké prašné cestě.

Pohoří na východě halily mraky, takže Maggie viděla jen lesy lemovaná úbočí, která stoupala do nadouvající se bílé mlhy. Barvy pozdního léta s příchodem nového ročního období potemněly. Projely zatáčkou a před nimi se objevilo široké jezero. Jeho tmavá, nehybná hladina připomínala lesklé krovky brouka. U jeho břehů se krčila dřevěná horská chata.

Liz zastavila na šterkovém parkovišti vedle pick-upu naloženého kládami. Vypnula motor, rozepnula si pás a pak prudce otevřela dveře.

Do auta vpadl ostrý průvan s oděrem skal. Maggie se zachvěla.

Liz stála s rukama zapřenýma v bok a vzhlížela k horám. Vypadala, že je připravená vyrazit, protože cestovala ve svém turistickém vybavení – trekových botách, outdoorových kalhotách a námořnický modré flísové mikině. „Tohle

je opravdová divočina,“ prohlásila a Maggie přemýšlela, jestli v jejím hlase nezaslechla stopu strachu.

Helena se na sedadle otočila. „Jdeš, Mags?“

Polkla. Když vystupovala, měla ztuhlé nohy. Vítr jí nadzvedl lem šatů a ona si přitáhla kardigan kolem ramen. Po levé straně páteře jí proudilo napětí, emoce se u ní projevovaly fyzicky.

Maggie si vždy říkala, že jejich domek na předměstí Bathu je v podstatě na venkově. Považovala se za milovnici přírody a divočiny. Jenže když stála tady a vpíjela se do krajiny vytesané ze skal a kamene, poseté jezery a lesy a pulzující pod větrem bičovanou oblohou, pochopila, že její dřívější představa divočiny byla úplně mimo. Během dlouhé jízdy překonaly husté lesy nepřerušené zeleně. Hory vyrůstaly ze země a jejich vrcholky se ztrácely v mracích. Minuly řeky tak hluboké a dravé, až se zdálo, že rvou krajinu na kusy.

Kromě chaty neviděla žádnou další budovu. *Tahle* divočina byla závrtná. Byla na ni příliš. Až moc rozlehlá. Najednou zpanikařila, jako by udělala příšernou chybu. Na kůži jí vyrazil pot. Okolní scenérie vynikala drsnou krásou, hodila se k obdivování přes okno, ale procházet se tady? Stoupat po horských stezkách? Spát někde tam *venku*?

Liz vytáhla z kufru jejich krosny a s námahou si nasadila tu svou. „Půjdu nás zapsat.“

Maggie se nepohnula.

„Přijdeme za tebou,“ zavolala na ni Helena.

Liz zamkla auto a vykročila ke vchodu do chaty, napůl zakrytá svým velkým batohem.

„Jsi v pořádku?“ poklepala Helena Maggie na rameno.

Ta zavrtěla hlavou. „Je tady tolik... prostoru. Je to moc velké. Moc všechno... Připadám si hrozně daleko od domova... Od Phoebe.“ Vylovila z kapsy šatů mobil a mrkala na obrazovku. „Mám tu jenom jednu čárku signálu. Co když

nebudu moci Phoebe zavolat? Musím mít možnost s ní mluvit. Co když budou mít nějaký problém? Co když mě bude potřebovat?“

Maggie věděla, že by si Heleně neměla stěžovat – vždyť jim zaplatila letenky, protože Maggie si je nemohla dovolit. Všechny její úzkosti ale najednou vybublaly na povrch a nedaly se zastavit. „Pamatuješ si ten rozpis cvičení, který nám Liz poslala? Jak jsem ti o něm říkala, že jsem ho splnila? Lhala jsem. Vytiskla jsem si ho. Nalepila ho na lednici. Plánovala jsem se jím řídit... ale...“ Potřásla hlavou. „Vím, že znám jako jedna z těch matek, které se vymlouvají na svoje děti, ale vážně jsem neměla čas chodit na cvičné túry. Phoebe už je moc těžká na to, abych ji nesla, a čas pro sebe mám jen ta dvě dopoledne, kdy je ve školce, ale tehdy vyřizuji objednávky z Etsy.“

Pohlédla k chatě, v níž Liz právě zmizela. „Liz mi řekla, abych místo toho večer cvičila podle Joea Wickse.“ Zašklebila se. „Zvládla jsem tři lekce. Teda spíš dvě. U té poslední jsem udělala jenom tři angličáky, pak jsem se zhroutila na gauč a dívala se, jak Joe předvádí dřepy a výpady. Jedla jsem při tom sušenky. A teď jsem tady, úplně netrénovaná a všechny vás zklamala a... bylo by lepší, kdybych prostě odjela. Ano. Měla bych odjet. Vím, že jsi mi zaplatila cestu. Bože, jsi ke mně neuvěřitelně štědrá a laskavá a já se cítím hrozně, že teď říkám, že chci jet domů, jenže je to pravda. Chci se vrátit domů.“ Teď už zuřivě přikyvovala. „Jsem příšerná kamarádka, ale musím odjet. Vrátím se a využiju ten čas, abych dodělala nějakou práci. Natru okenní rámy. Vyklidím kůlnu. Oseju holé části trávníku...“ Odmlčela se, protože jí konečně došla slova.

Helena na ni stále hleděla. Pozvedla jedno tmavé obočí a řekla: „Chtěla bys jet domů a osít si trávník?“

Maggie se napřímila.

Helena stiskla své rudé rty. „Uvědomuješ si, že tohle děláš pokaždé, že jo?“

„Co?“

„Dostaneš strach. Chceš odjet. Pamatuješ si dovolenou v Barceloně, kdy ses chtěla otočit na letišti?“

Maggie se na chvíli zamyslela a vybavila si, jak se jí nelíbily vysoké budovy ani pach asfaltu ze silnic. Jak jí všechno připadalo nezvyklé a vychýlené. „Dělám tohle vždycky?“

„Prodloužený víkend ve Francii?“

Zavzpomínala. „Měla jsem vyrážku z horka a bála se, že by to mohlo být nakažlivé, takže jsem se rozhodla, že bych se měla vrátit domů a svěřit se do péče našeho zdravotnictví.“

„Přesně tak. Zítra už budeš v pohodě. Vezmeš ty hory útokem.“

„Útokem?“

„No, možná ne útokem, ale zvládneš to.“

Maggie si povzdechla a ulevilo se jí. „Ale to, že jsem se dívala na Joea Wickse a při tom se ládovala sušenkami, je pravda.“

„A já ho sleduju ve vaně.“

Maggie se zakřenila.

„Možná bychom se o tom nedostatku cvičení neměly zmiňovat před Liz. Pořád předvádí ten svůj oslnivý úsměv, takže je potají taky vyděšená.“

„Myslíš, že to zvládnou? Tu túru?“

Helena si ji prohlédla. „Víš, proč jsem ti zaplatila cestu?“

„Kvůli mým okouzlujícím monologům a emoční inteligenci?“

„Protože jsem chtěla být s někým, kdo to bude nesnášet ještě víc než já.“ Štouchla do Maggiiny krosny a pak do té své. „Tak pojď. Musíme zjistit, jestli ty potvory uneseme.“

7

LIZ

Když Liz s palci zastrčenými za popruhy krosny vstupovala do chaty, vzhledla a vdechla borovicovou vůni nového dřeva. Tradiční roubené stěny se setkávaly s obrovskou skleněnou plochou, která se táhla po jižní stěně. Sklo nabízelo úchvatný výhled na jezero a okolní hory. V jednom rohu chaty stál velký krb na dřevo obklopený nízkými sedačkami, přes něž byly přehozené kožešiny.

Nedaleko vstupu seděl na dřevěné lavici vysoký muž po padesátce ve vybledlé kostkované košili dopnuté až po límec. Tmavá brigádýrka vrhala na jeho oči stín. U jeho nohou si olizoval packu drátosrstý pes.

„Dobrý den,“ rozzářila se Liz. Byla nadšená z toho, že konečně dorazily na místo.

Odpověděl jí pokývnutím, a když zamířila k recepci, nespouštěl z ní zrak.

Na recepčním pultu vyřezaném z jediného, hladce zbroušeného kmene stál tenký laptop a červená složka, ale poblíž nebyl jediný zaměstnanec.

Otevřené dveře vedly do malé kanceláře, kde Liz z profilu zahlédla muže se širokými rameny, který měl na sobě šortky a trekové boty s vysokými ponožkami. Husté, pískové zbarvené vlasy měl stažené do vysokého uzlu, takže odhalovaly hranatou čelist a pečlivě upravené vousy. Stál s jednou rukou zastrčenou v kapse a tvářil se napjatě. Poslouchal něko- ho mimo Lizin dohled. Dotyčný překotně drmolil rychlou norštinou.

Liz ho nechtěla rušit, takže si stáhla batoh a opřela ho z boku o pult. Byla ráda, že se může zbavit jeho tíhy. Přistoupila k mapě pěších tras, která visela na nástěnce. Milovala mapy. Byly pro ni spojením přesné organizace a příslibu dobrodružství.

Konečkem prstu našla chatu a všimla si řady denních tras, které vedly kolem jezera nebo hluboko do lesů. Její pohled se stočil k delší, červené přerušované lince označující čtyřdenní trasu Svelle.

Sledovala ji na západ od jezera, přejížděla přes záhyby mapy, pokračovala dál údolím, pak podél řeky, poblíž které plánovala první společnou noc v přírodě. Potom přejdou úpatí hory, což je zavede k odlehlé části pobřeží, kde se utáboří na pláži. Bloudila pohledem po Norském moři, na jehož horizontu už nebylo nic, protože se táhlo až k Arktidě.

Polkla a prohlédla si poslední – a nejtěžší – část túry: prudký výstup po severní straně hory Blåfjell, následovaný přechodem hřebenu ke druhému vrcholu. Celý výstup budou muset zvládnout za jediný den, aby byly na noc v bezpečí pod hřebenem a mohly se utábořit někde na úpatí hory. Potom už bude následovat jednoduchá cesta zpět do chaty.

Liz z kanceláře uslyšela zvýšené hlasy a otočila se. Ramenatý muž s drdolem stále poslouchal a rozevíral při tom dlaně. Následovalo dlouhé mlčení. Poté vydechl, zastrčil si ruce hluboko do kapes, pevně přikývl a sklopil zrak.

O chvílku později se z kanceláře vynořil druhý muž s bělostně blondatými vlasy zastřiženými velice nakrátko. Pleť měl rovnoměrně opálenou do tmava, což kontrastovalo s ledově modrými očima. Usmál se na Liz, přešel přes halu – drátosrstý pes vyskočil, aby se nechal pohladit – a pak zmizel za dveřmi do jídelny. Liz zahlédla skupinu lidí, kteří se shromáždili kolem dlouhých stolů, dunění jejich hlasů a smíchu soupeřilo se škrábáním a cinkáním příborů. Zachytila přívětivou vůni brambor, masa a něčeho slanejšího, načež se dveře opět zavřely.

„Omlouvám se, že jste musela čekat,“ řekl muž s drdolem, když vyšel z kanceláře. Byl zhruba jejího věku – krátce po třicítce. Měl opálenou tvář člověka, který tráví většinu dní venku. Vypadal roztržitě, promnul si linii čelisti a řekl: „Já jsem Leif. Vítejte v chatě Svelle. Jak vám můžu pomoci?“

Liz si všimla jeho výšky a svalnatých křivek. Měl výrazné rysy – silné obočí, rovný nos a hranatou čelist.

Přistihla se, že se sama trochu napřímila, když odpověděla: „Mám tu rezervaci na jméno Liz Wallaceová. Jsme celkem tři.“ Hlavní dveře se otevřely, a když se otočila, spatřila Helenu s nalíčenými rty, batohem vysoko na ramenou a naleštěnými botami cvakajícími po dřevěné podlaze.

Maggie se trmácela za ní, žluté šaty měla pomačkané od popruhů krosny a páteř prohnutou pod její tíhou. Když došla k recepci, shodila batoh na zem a svlékla si kardigan.

Liz viděla, jak Leif na Maggie překvapeně zírá. Obočí měl napjaté překvapením a stál tam celý zkoprnělý, jako by ji znal.

Maggie si jeho reakce zřejmě nevšimla, vytáhla z boční kapsy batohu vodu a pořádně se napila. Kůži na krku měla lehce zrudlou.

„Našel jste tu rezervaci?“ vybědla ho Liz.

Leif rychle zamrkal, rázně potřásl hlavou a odkašlal si. „Ano. Vaše pokoje jsou připravené.“

„Tohle půjdeme?“ zeptala se Maggie a přistoupila blíž k mapě. „Trasa Svelle?“

Liz přikývla.

Maggie si skousla ret. „Vypadá to na pěknou dálku.“

„Je to nádherná túra, ale na některých místech je náročná,“ zareagoval Leif dokonalou angličtinou.

„Myslíte si, že to zvládneme? Připadá mi to dlouhé,“ řekla Maggie a vzhledla k němu s rukama zaraženými hluboko v kapsách svých šatů.

Liz podráždilo, jak je Maggie pořád ochotná přenechat zodpovědnost komukoli, kdo budil zdání autority.

Leif se nad odpovědí zamyslel. „Problém nepředstavuje samotná vzdálenost, ale spíš převýšení, náročný terén, možnost špatného počasí, brody přes řeky, nedostatečná fyzická zdatnost. Vyrážíte zítra, *ja*?“

Přikývla.

„Hlídejte si počasí. V horách se rychle mění. A taky se zapíše do záznamové knihy,“ řekl a položil dlaň na červenou složku. „Oceníme, když známe předpokládaný návrat turistů. Trasa by měla být dobře značená,“ pokračoval, „ale značky ke konci sezóny nebývají spolehlivé. Tuhle trasu chodí tak málo lidí, že neznáme její aktuální stav. Máte mapu a kompas?“

„Ano,“ odpověděla Liz.

Maggie se zeptala: „Jaký je tam nahoře mobilní signál?“

Leif zavrtěl hlavou. „Na horách je signál problematický. Můžete čekat, že většinou budete mimo pokrytí.“

Když se Maggie zachmuřila, Leif dodal: „Třeba budete mít štěstí a na vrcholu signál zachytíte – ovšem jen v případě dobrého počasí.“

„Bude to v pohodě, Mags,“ řekla Liz a věnovala jí povzbudivý úsměv. „Je to jen pár dní.“

Venku kolem chaty prošla skupina mladých, sportovně vyhlížejících mužů s plnými náručemi palivového dřeva

a přepravek s pivem. Jeden se oddělil od ostatních a rame-
nem otevřel dveře chaty. Na sobě měl černé tričko bez ruká-
vů, silný kožený náramek na zápěstí a za sebou táhl zesilovač.
Vykročil k Leifovi, plácl si s ním a pak si prorazil cestu do
jidelny, kde ho dav uvítal jásosem.

„Dneska večer máme oslavu konce sezóny,“ vysvětlil Leif.
„Bude tu rušno. Horolezci, turisté, výletníci. A navíc sem
z vesnice přijdou místní. Později chystáme trochu hudby.
Jestli se chcete najíst, kuchyň zavírá za půl hodiny.“

Když jim Leif předával klíče od pokojů, do chaty vstoupil
starší pár. Drželi se za ruce. Žena měla nahrbená ramena
a pod očima temné stíny.

Muž v brigádýrce se nepohnul ze svého místa na lavičce.
Pes stále poslušně seděl po jeho boku, zatímco jeho pán po-
zdravil procházející pár. „Bjørne. Brit,“ kývl na oba.

Potom předstoupil Leif, aby je přivítal. Žena se vřele
usmála a položila mu ruku na holé předloktí. On s vážným
výrazem mírně sklonil hlavu. Mluvili spolu norsky, ale Liz
vycítila, že je to důležité setkání. Leif starému muži potřásl
rukou, kterou sevřel oběma dlaněmi. Po několika dalších slo-
vech jim pokynul do jídelny a vydal se tam před nimi.

Když ho žena následovala, krátce k nim zalétla pohledem,
a sotva spatřila Maggie, ztuhla. Vytřeštila zrak a z obličeje jí
vyrchala barva.

Maggie jí pohled rozpačitě opětovala.

Leif si toho všiml a tiše ke starší dámě promluvil. Položil
jí ruku na paži a jemně ji nasměroval k jídelně. I když už byla
žena na odchodu, stále se smutně ohlížela k Maggie.

„Co to mělo být?“ zašeptala Maggie, když se za nimi za-
vřely dveře jídelny. „Viděly jste, jak na mě zírala?“

„Leif udělal úplně to samé, když jsi přišla,“ řekla Liz.

„Vypadáte jako jejich dcera,“ řekl za nimi něčí hlas. Když se
otočily, zjistily, že muž v brigádýrce konečně vstal z lavičky,

následován svým psem. „Já jsem Vilhelm.“ Potom se zamyšleně a rozvážně podíval na Maggie. „To ty vaše vlasy,“ řekl pomalu. „A myslím, že i vaše oči.“

Maggie zamrkala. „Aha, jasně...“

„Ale bylo to, jako by viděli ducha,“ řekla Liz.

Vilhelm smutně přikývl. „Karin vloni zmizela.“

„Zmizela?“ zopakovala tlumeným hlasem Liz.

„Byla na túře v horách.“ Pohlédl směrem k temným vrcholům a na okamžik se ztratil ve svých myšlenkách. „Nikdy nenašla cestu zpět.“

Liz se zachvěla, jako by ji právě ovanul studený průvan.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Výšlap.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.